

követve, többek között így szól: "Kijelentem, hogy ebben a hitben akarok élni és halni és nincs más reményem és bizakodásom, mint az, hogy engem Ő kegyelmébe fogadott, ami üdvösségem egyetlen alapja. Elfogadom azt a kegyelmet, melyet Ő nékem a mi Urunk Jézus Krisztusban megmutatott és az Ő szenvedésének és halálának érdemére támaszkodom, hogy azáltal minden bűneim eltemettesenek. Könyörgök is Hozzá, hogy mossa és tisztítson meg a mi nagy Megváltónk vére által, mely minden szegény bűnösért kiontatott, hogy megjelenhessek orcája előtt, az Ő képét viselve."

Akik utána mondták.

Jézus Krisztus Keresztfán elmondott imádságának nagy hatása volt az első keresztyénekre. István diakonus megkövezése alkalmával így imádkozott: "Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! / Act 7,59/ Péter apostol pedig azt tanácsolja, hogy akik Isten akaratából szenvednek is, ajánlják lelküket a híj Teremtőnek. /1 Pt. 4,19/ "Sokan haltak meg már meg ezzel a szóval ajkukon. Amikor Husz Jánost máglyára vitték, a fejére magas papi süveget nyomtak, mely tele volt rajzolva ördögökkel, akiknek martalékául odaszánták lelkét az Ő bírái és hóhéra; de Ő csak ezt a kiáltást ismételte: „Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet." Ez volt utolsó sóhaja Polykarpusznak, prágai Jeromosnak, Luthernek, Melanchtonnal és még sok más nagy léleknek is. Ki kívánhatná ennél felségesebb szárnyakra bízni lelkét Istenhez való röptében? De akár ez lesz csakugyan utolsó imádságunk a halálban, akár nem: legyen az egész életünknek buzgó könyörgése: „Atyám - a Jézus Krisztus által -, a te kezedbe teszem le az én lelkemet." /Stalker/ Amen.